

Hölgyduett

Filigrán szobrocskák, derűs csendéletek, a lélek rezdülései, belső tájak, a természet szépségei festménybe tömörítve, kerámiafigurák misztikuma. Színek és formák, impressziók, jelképek, vizuális üzenetek. *Az alkotás öröme* címmel **Barbici Éva** festményeiből és **Mierluțiu Emília** textíliáiból, kisplasztikáiból nyílt kiállítás augusztusban a nagyváradai Tibor Ernő Galériában.

Mindketten a Tibor Ernő Galéria (TEG) alkotói csapatának aktív tagjai jó néhány éve. A kerámiák, textíliák és festmények szép szimbiózisba kerültek egymással. Az egész kollekcióna harmónia, kifinomultság jellemző. Az alkotóknak ez már a második közös kiállításuk. Mierluțiu Emíliával és Barbici Évával életútjukról, munkásságukról beszélgettem.

Mierluțiu Emília: – Gyermekkoromban is öröm volt nekem a rajzolás. Elkezdtem külön rajzórákra járni, a padtársnóm csalt el. Nem is hagytam abba a rajzolást. Egyenes út vezetett a főiskolára. Kolozsváron, majd Bukarestben végeztem tanulmányokat. Rajztanárként dolgoztam, tanítottam vidéken, pionírházban, a Iosif Vulcan Pedagógiai Főgimnáziumban és az egyetem óvó- és tanítóképző szakán. Alkotómunkát csak alkalomadtán, a tanítással párhuzamosan végeztem. Az alkotás 42 év tanítás után, nyugdíjba vonulásom után kapott nagyobb hangsúlyt az életemben. Az utóbbi

Barbici Éva
és Mierluțiu Emília
Az alkotás öröme
címmű kiállítás
megnyitóján

Fontos volt
az alkotások
együtthatalma

években a textil és a kerámia a kedvencem, ezekkel szeretek leginkább foglalatostkodni. Életkörülményeim változásával lehetőségem adódott erre is. Gyermekként is nagyon szerettem az agyagozást. Mind az agyag, mind a textil rengeteg lehetőséget rejt magában. Mindkét anyag magán hordozza a kéz érintését, minden érzelmi változást rögzítenek munka közben. Remek lehetőségeket kínálnak a próbálkozásra, kísérletezésre. A megélt impressziókat ragadom meg. Nem kimondottan „elbeszélő” alkotásokat készítek, nem a környezet fotószerű ábrázolása a célom. Az életből vett különféle „szösszenetek”, pillanatnyi érzetek hatnak rám, és ezeket igyekszem megjeleníteni. Lehetnek ezek formák, színek, illatok, inspirációk, amelyekhez még hozzáadok valamit a saját érzelmvilágomból. Játékosságot is hordoz magában mindkét anyag. Szövéskor mindig csak a munka hátoldalát látom. Meglepetés, amikor leveszem a szövőrámáról a kész kreációt. A kerámiáknál ugyancsak meglepetés, amikor kinyitom a kemenceajtót, és látom, hogyan alakította át a tűz az agyagot, milyen lett a szín, a máz. A szövés eseté-

Szép összhang alakult ki a közös tárlaton látható munkák között

ben nagyon szeretem a faktúrákat, hangsúlyt helyezek a felület képzésére. Hetekig dolgozom egy-egy munkán. Megtervezem, mit szeretnék, megrajzolok mindent, és ennek alapján kivitelezem.

2008 óta tagja vagyok a TEG alkotói csoportjának; beléptem, mielőtt elfoglaltságaim megengedték ezt. Jó közösségbe kerültem. Itt kapok egy-egy plusz lendületet. Megelégedést

Az alkotónak is meglepetés, milyen lesz a szöveg színe

szerez számomra egyfelől az, hogy tartozom egy csapathoz, másfelől pedig az, hogy a galériának van egy nézőtábora, amelynek időről időre bemutathatjuk alkotásainkat, visszajelzéseket is kapunk. Jók és meglehetősen hasznosak voltak mindazok a nyári táborok, amelyeken közösen vettünk részt, ahol együtt dolgoztunk, és amelyek során megbeszéltük a munkánk eredményét.

Évával körülbelül egy időszakban kerültünk a galériához. Mint újoncok a többiek biztatására tevékenykedtünk. Többen is javasolták nekünk a páros kiállítást. 2015-ben volt az első közös kiállításunk, *Kép és forma* címmel. Az akkori kellemes élmény hatására határoztunk úgy, hogy ismét együtt állítunk ki. Vártuk a megfelelő pillanatot. Többször is kellett dátumot módosítani, aztán július közepén sikerült megtartani a vernisszázst. A tárlat rendezésénél úgy társítottuk a munkákat a kollégák segítségével, hogy létrejöjjön a szimbiózis ketőnk alkotásai között.

Barbici Éva: – Gyermekként sokat rajzoltam az egyik barátnőmmel. Színészfotók nyomán készítettünk portrékat. Anyukamtól örököltém a rajzolás, a művészetek iránti fogékonyságot, hajlamot. Anyunak gyönyörű énekhangja volt, verseket is írt, rajzolni is szeretett. Egyébként fotográfus volt. Úgy alakult, hogy nem a Művészeti Középiskolában, hanem az akkori 3-as líceumban (a jelenlegi Ady Endre Elméleti Líceum) érettségiztem. A rajzolással jó darabig felhagytam. Most visszagondolva úgy érzem, minden véletlenszerűen vagy sorsszerűen történt. Tizenhat évesen rávettem édesapámékat, hogy vegyenek nekem egy gitárt. Velem párhuzamos osztályba járt Józsa Erika, aki lányzenekart szeretett volna alapítani. Sikerült is 1968-ban egy négytagú lányegyüttest létrehozni, a neve Phosphor lett. A színpadi ruháinkat ugyanis foszforeszkáló gyöngyökkel díszítettük, ebből adódott a névötlet. Az akkori Művészeti Népiskolába jártunk gitárórákra, Bokor Barna tanított minket. A Phosphor volt a térségben az első lányzenekar. A stílusunk nem sorolható be sehová, a saját számok nagyrészt lírai dallamok voltak. A felállást tekintve tipikus beatzenekar voltunk (vagyis három gitár és egy dob). Szilágyi Júlia, Papp Margit (Manyi), Józsa Erika és jómagam (akkor még persze a lánykori nevemen, Dénes Éva) voltunk az együttesben. Aztán Margit helyét a doboknál Schubert Elvira

(folytatás a következő oldalon)

Hölgyduett

(folytatás az előző oldalról)

▼ vette át. Játszottunk klasszikus zenei feldolgozásokat is, továbbá Beatles-daloktól a dzsesszen át a *Hello, Dollyig* mindent, ami megtetszett. Felléptünk váradi klubokban, voltak kisebb turnéink, játszottunk rendezvényeken, díjakat is nyertünk. Erika volt a szólóénekes, mi hárman vokáloztunk. Jó csapat voltunk. Aztán '70-ben, érettségi után szétszéledtünk. Csupán Erika maradt hű a zenéhez, filmzenét is komponált. Mi, a vokál tagjai meg a képzőművészethez kerültünk közel különböző szinten, az életünk különböző szakaszában.

Érettségi után gyógyszerértári asszisztens lettem. Férjhez mentem, családot alapítottunk. Éltem az életemet. Amikor úgy alakult, elhátároztam, hogy megpróbálom beteljesíteni a gyermekkori álmomat. Fiatalkoromban azt mondogattam: ha nyugdíjas leszek, festeni fogok. Egy év rajzolgatás után, 2011-ben jelentkeztem munkáimmal a TEG-ben. A társaság elfogadta a jelentkezésemet. Azóta tagja vagyok a csapatnak. Sok csoportos kiállításon vettem részt munkáimmal. Főleg a pasztell és akril szeretem, néha festek akvarellt is. A pasztell áll hozzám a legközelebb. A közvetlen környezetemet és a lelkemnek kedves dolgokat és helyeket festem meg. A festészet jóvoltából végigjárom a régi kedvenc helyeket. Szép, szabad korszak ez az életemben.

Szeretem a természetet, a virágokat, a Körös-partot, az évszakok változásait, a fény és árnyék játékát. A mindenem volt a Körös-part gyermekkoromban. Közel laktunk a Köröshöz, rengeteg szép emlék fűz hozzá. Szeretem vidáman és önironikusan megélni a pillana-

A kisplasztikák jelenléte dinamikusabbá tette a kiállítóteret

Kerámiamunka

A kedvelt terek jelennek meg a vásznonak

tokat. Mostanában újból rajzolok portrékat is. Van bennem akarat, elszántság. A Tibor Ernő Galéria is hozzásegít a fejlődéshez, továbblépéshez. A mottóm: számomra a festészet örömet, barátságot, fejlődést jelent, és ha tetszenek a munkáim másoknak is, akkor közös az örömünk.

Tóth Hajnal